

КАТО ЧРВА КАЩА-ТА, СЛИСАНЪ ПЛАЧЕШЕ И НАРѢЖДАШЕ: ТѢШКО МНѢ ГРѢШНОМЪ! ЦЮ СТАНА СЪ МОЖ-ТЪ ДЪЩЕРИЖ! Кой открадна мое-то сзкровище? Кой прельсти мое-то чедо? Кой помрачи свѣтлинж-тѣ на моитѣ очи? Азъ мыслѣхъ, дѣще моя, да тѣ окрѣчиж за некесныя женихъ, за да бѣдешъ сзжительница на Ангелы-тѣ и всѣкога да прославашъ Бога сз псалмы и дѣховны пѣсни, и надѣлахъ сѣ, спорѣдъ тебе и азъ да бѣдѣхъ спасенъ; а ты сега, какво искашь! О, чедо, не прави мѣ да влѣзѣхъ въ адъ плачешкомъ; не посрамавай твое-то благородство. Бѣди ми Ангелъ непороченъ въ живота си. . . . Всичко това каща ѿ казваше сз плачъ на очи; нъ всичко бѣше напрасно, тѣ не чрваше нищо. Азъ щѣхъ сѣ укрѣжъ, казваше тѣ, ако не испълнишь волиж-тѣ ми. Нещастный нейнъ каща, като незнаеше цю да прави, рѣши сѣ, по сзвѣта на сродницы-тѣ, да ѿ испълни по добрѣ желаніе-то, а не да ѿвиди мъртвѣжъ.

Той повыка послѣ слѣгж-тѣ си, даде мѣ дѣщеріжъ си за женѣжъ като ѿ каза: върви окаяна дѣще! слѣдъ мѣжѣхъ сѣ, знай, че послѣ